

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 6 september 2012*

”Talan om ogiltigförklaring — Förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 — Anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen — Val av rättslig grund — Artikel 337 FEUF och artikel 187 EA — Artikel 194 FEUF”

I mål C-490/10,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, som väckts den 8 oktober 2010,

Europaparlamentet, företrätt av M. Gómez-Leal, J. Rodrigues och L. Visaggio, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Simm och A. Lo Monaco, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och A. Adam, båda i egenskap av ombud,

Europeiska kommissionen, företrädd av P. Oliver och O. Beynet, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues samt domarna U. Löhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh (referent) och C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: franska.

och efter att den 18 april 2012 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Europaparlamentet har yrkat att domstolen ska ogiltigförklara rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 av den 24 juni 2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 (EUT L 180, s. 7) (nedan kallad den angripna förordningen) och vidare att domstolen, om den ogiltigförklarar den förordningen, ska besluta att verkningarna av samma förordning ska bestå till dess att en ny förordning antas.

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Skälen 1–5, 7, 8, 11 och 15 i den angripna förordningen har följande lydelse:
 - ”1) Att skapa en övergripande bild av hur investeringarna i unionens energiinfrastruktur utvecklas är avgörande för att kommissionen ska kunna utföra sina uppgifter på energiområdet. Tillgång till regelbundna, aktuella uppgifter och regelbunden, aktuell information bör ge kommissionen möjlighet att göra nödvändiga jämförelser och bedömningar och att föreslå de åtgärder som behövs på grundval av korrekta siffror och analyser, exempelvis avseende den framtida jämvikten mellan tillgång och efterfrågan på energi.
 - 2) Under senare år har situationen på energiområdet inom och utanför unionen förändrats radikalt och investeringar i energiinfrastruktur är därför avgörande för att trygga unionens energiförsörjning, för att den inre marknaden ska fungera och för att den övergång till ett koldioxidsnålt energisystem som unionen har påbörjat ska kunna genomföras.
 - 3) Den nya situationen på energiområdet kräver stora investeringar i alla typer av infrastruktur i alla energisektorer, men också utveckling av nya typer av infrastruktur och spridning av ny teknik på marknaden. Liberaliseringen av energisektorn och den fortsatta integreringen av den inre marknaden ger de ekonomiska aktörerna en mer framträdande roll när det gäller investeringar. Samtidigt kommer nya politiska krav, t.ex. mål i fråga om bränsleblandning, att förändra medlemsstaternas politik när det gäller att främja ny och/eller modernare energiinfrastruktur.
 - 4) I detta sammanhang bör investeringarna i unionens energiinfrastruktur beaktas i högre grad, inte minst om man vill kunna förutse problem, främja bästa praxis och införa större öppenhet och insyn i fråga om den framtida utvecklingen av unionens energisystem.
 - 5) Därför bör kommissionen, och särskilt dess observationsgrupp för energimarknaden, ha tillgång till korrekta uppgifter och korrekt information om investeringsprojekt, inbegripet projekt för utveckling, för de viktigaste delarna av unionens energisystem.
- ...
- 7) Enligt artiklarna 41 och 42 [EA] är företag skyldiga att anmäla sina investeringsprojekt. Sådan information måste särskilt kompletteras med regelbunden rapportering om genomförandet av investeringsprojekt. Denna kompletterande rapportering påverkar inte tillämpningen av artiklarna 41–44 [EA].

8) För att ge kommissionen en samstämmig bild av den framtida utvecklingen av unionens energisystem som helhet behövs harmoniserade rapporteringsregler för investeringsprojekt, grundade på uppdaterade kategorier för de officiella uppgifter och den information som medlemsstaterna ska översända.

...

11) I syfte att undvika oproportionella administrativa bördor och för att minimera kostnaderna för medlemsstaterna och företagen, inte minst små och medelstora företag, bör denna förordning ge möjlighet att undanta medlemsstater och företag från rapporteringsskyldigheten om jämförbar information redan delges kommissionen enligt unionsrättsakter som är specifika för energisektorn, som antas av unionens institutioner, som syftar till att uppnå målen att skapa konkurrenskraftiga energimarknader i unionen och att göra unionens energisystem hållbart och att trygga energiförsörjningen i unionen. All eventuell överlappning i fråga om den rapporteringsskyldighet som anges i det tredje paketet om den inre marknaden för el och naturgas bör därför undvikas.

...

15) Kommissionen, och i synnerhet dess observationsgrupp för energimarknaden, bör regelbundet tillhandahålla en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen av och framtidsutsikterna för unionens energisystem och i förekommande fall en mer detaljerad analys av vissa aspekter av detta energisystem. Denna analys bör särskilt bidra till att identifiera eventuella luckor i infrastruktur och investeringar, i syfte att uppnå jämvikt mellan tillgång och efterfrågan på energi. Analysen bör även utgöra ett bidrag till en diskussion om energiinfrastruktur på unionsnivå och bör därför vidarebefordras till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och göras tillgänglig för berörda parter.”

3 Artikel 1 med rubriken ”Syfte och tillämpningsområde” i den angripna förordningen har följande lydelse:

”1. Genom denna förordning inrättas gemensamma ramar för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom sektorerna för olja, naturgas, el, däribland el från förnybara källor, och biobränsle och om investeringsprojekt som avser avskiljning och lagring av koldioxid som produceras i dessa sektorer.

2. Denna förordning ska vara tillämplig på investeringsprojekt av de typer som förtecknas i bilagan, där arbetet med uppförande eller avveckling redan har inletts eller för vilka ett slutgiltigt investeringsbeslut har tagits.

...”

4 I artikel 2 med rubriken ”Definitioner” i samma förordning anges bland annat att i förordningen gäller följande definitioner:

”10. energikällor:

- i) primära energikällor som olja, naturgas eller kol,
- ii) omvandlade energikällor som elektricitet,
- iii) förnybara energikällor, däribland vattenkraft, energi från biomassa och biogas, vindkraft, solenergi, tidvattenenergi, vågkraft och geotermisk energi, och

iv) energiprodukter som raffinerade petroleumprodukter och biobränslen.”

5 I artikel 3 med rubriken ”Anmälan av uppgifter” i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1. Utan att insamlings- och rapporteringsbördan får bli oproportionell ska medlemsstaterna, eller de enheter som de delegerat uppgiften till, sammanställa alla uppgifter och all information som specificeras i denna förordning från och med den 1 januari 2011 och därefter vartannat år.

De ska anmäla de uppgifter och den relevanta projektinformation som specificeras i denna förordning till kommissionen under 2011, som är det första rapporteringsåret, och därefter vartannat år. ...

...

2. Medlemsstater, eller de enheter som uppgiften delegerats till, ska undantas från de skyldigheter som anges i punkt 1, förutsatt att, och i den mån som, följande villkor uppfylls i överensstämmelse med unionsrätten för energisektorn eller Euratomfördraget.

- a) Berörda medlemsstater, eller de enheter som uppgiften delegerats till, har redan anmält uppgifter eller information till kommissionen som motsvarar kraven i denna förordning och angivit anmälningsdatumet och den specifika lagstiftningsakt som berörs, eller
- b) ett särskilt organ har fått i uppgift att utarbeta en flerårig investeringsplan för energiinfrastruktur på EU-nivå och sammanställer för detta ändamål uppgifter och information som motsvarar kraven i denna förordning. I detta fall och enligt denna förordning ska det särskilda organet anmäla alla relevanta uppgifter och all relevant information till kommissionen.”

6 I artikel 4 med rubriken ”Uppgiftskällor” i samma förordning anges följande:

”De berörda företagen ska före den 1 juni varje rapporteringsår anmäla de uppgifter eller den information som avses i artikel 3 till de medlemsstater inom vars territorium de avser att verkställa investeringsprojekt, eller till de enheter som uppgiften delegerats till. ...

Första stycket är dock inte tillämpligt på företag om den berörda medlemsstaten beslutar att tillämpa andra metoder för att tillhandahålla kommissionen uppgifter och information i enlighet med artikel 3.”

7 Artikel 5 med rubriken ”Anmälan innehåll” i den angripna förordningen har följande lydelse:

”1. Med avseende på investeringsprojekt av de typer som förtecknas i bilagan ska den anmälan som avses i artikel 3 när det är lämpligt omfatta

- a) volymen för den planerade kapaciteten eller kapaciteten under uppförande,
- b) typ och väsentliga egenskaper avseende infrastruktur eller kapacitet på planeringsstadiet eller under uppförande, inklusive, i tillämpliga fall, platsen för projekt som avser överföring över gränserna,
- c) sannolikt år för idrifttagning,
- d) typ av energikälla,
- e) vilka anläggningar som kan sättas in vid energiförsörjningskriser, till exempel utrustning för omvänt flöde eller bränslebyte, eller

f) utrustning med system för avskiljning av koldioxid och ombyggnadsmekanismer för avskiljning och lagring av koldioxid.

2. När det gäller föreslagen avveckling av kapacitet ska den anmälan som föreskrivs i artikel 3 omfatta följande uppgifter, nämligen

- a) berörd infrastrukturens egenskaper och kapacitet, och
- b) sannolikt avvecklingsår.

3. Alla anmälningar i enlighet med artikel 3 ska i förekommande fall inbegripa den totala volymen för den installerade produktions-, överförings- och lagringskapacitet som är tillgänglig vid ingången av det aktuella rapporteringsåret eller som varit ur drift längre än tre år.

Medlemsstaterna, den enhet som uppgiften delegerats till eller de särskilda organ som avses i artikel 3.2 b kan komplettera rapporteringen med relevanta kommentarer, däribland kommentarer om förseningar eller hinder som rör genomförandet av investeringsprojekt.”

8 I artikel 6 med rubriken ”Uppgifters kvalitet och offentliggörande av uppgifter” i denna förordning anges följande:

”1. Medlemsstaterna, den enhet som uppgiften delegerats till eller, i förekommande fall, de särskilda organen ska ha som mål att säkerställa att de uppgifter och den information som de anmäler till kommissionen är av hög kvalitet, relevanta, korrekta, klara, aktuella och samstämmiga.

När det gäller särskilda organ kan de uppgifter och den information som anmäls åtföljas av relevanta kommentarer från medlemsstaterna.

2. Kommissionen får offentliggöra uppgifter och information som lämnats i enlighet med denna förordning, framför allt när det gäller analyser av det slag som avses i artikel 10.3, förutsatt att uppgifterna och informationen offentliggörs i sammanställd form och att inga detaljer om enskilda företag och anläggningar avslöjas eller kan härledas.

3. Medlemsstaterna, kommissionen eller de enheter som de delegerat uppgiften till ska samtliga behandla kommersiellt känsliga uppgifter och kommersiellt känslig information som de förfogar över på ett konfidentiellt sätt.”

9 I artikel 7 i den angripna förordningen föreskrivs att kommissionen, senast den 31 oktober 2010, ska anta de bestämmelser som erfordras för att tillämpa denna förordning när det gäller formen och andra tekniska detaljer som avser anmälan av de uppgifter och den information som avses i artiklarna 3 och 5 i samma förordning.

10 Artikel 8 med rubriken ”Uppgiftsbehandling” i den angripna förordningen har följande lydelse:

”Kommissionen ska ansvara för utveckling, hantering och underhåll av samt värdskap för de it-resurser som krävs för att ta emot, lagra och eventuellt behandla uppgifter och information om energiinfrastruktur som anmäls till kommissionen i enlighet med denna förordning.”

11 I artikel 9 med rubriken ”Skydd av enskilda personer vid behandling av personuppgifter” i samma förordning föreskrivs följande:

”Denna förordning påverkar inte tillämpningen av unionsrätten och ändrar framför allt inte medlemsstaternas skyldigheter när det gäller behandlingen av personuppgifter i enlighet med direktiv 95/46/EG eller de skyldigheter som åligger unionsinstitutionerna och unionsorganen enligt förordning (EG) nr 45/2001 när det gäller deras behandling av personuppgifter i tjänsten.”

- 12 I punkt 1 i artikel 10 med rubriken "Övervakning och rapportering" i nämnda förordning anges följande:

"Kommissionen ska på grundval av de uppgifter och den information som lämnats och, i förekommande fall, andra uppgiftskällor – däribland uppgifter som kommissionen köpt – och med beaktande av relevanta analyser, exempelvis de fleråriga utvecklingsplanerna för gas- och elnäten, till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén vidarebefordra och vartannat år offentliggöra en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem. Denna analys ska framför allt syfta till

- a) identifiering av potentiella framtida skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energi som är av betydelse när det gäller unionens energipolitik,
- b) identifiering av investeringshinder och främjande av bästa praxis för att komma till rätta med dem, och
- c) ökad insyn för marknadsaktörer och potentiella marknadsaktörer.

På grundval av dessa uppgifter och denna information kan kommissionen också tillhandahålla särskilda analyser som anses vara nödvändiga eller lämpliga."

- 13 I enlighet med artikel 13 i den angripna förordningen, träder denna förordning i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, vilket ägde rum den 15 juli 2010.

- 14 I bilagan med rubriken "Investeringsprojekt" till samma förordning anges bland annat följande:

"3. Elektricitet

3.1 Produktion

— Värmekraftverk och kärnkraftverk (generatorer med en kapacitet på 100 MWe eller mer).

..."

Bakgrund till tvisten

- 15 Kommissionen förelade den 17 juli 2009 rådet ett förslag till förordning som var avsett att ersätta rådets förordning (EG) nr 736/96 av den 22 april 1996 om anmälan till kommissionen av investeringsprojekt av intresse för gemenskapen inom petroleum-, naturgas- och elektricitetssektorerna (EGT L 102, s. 1). Som rättsliga grunder angavs artikel 284 EG och artikel 187 EA. Även om det i dessa bestämmelser inte föreskrivs att parlamentet ska delta i beslutsförfarandet, beslutade rådet att höra parlamentet, såsom gjordes när förordning nr 736/96 antogs.

- 16 Efter Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 december 2009 uppmanade ordföranden för parlamentets utskott för industrifrågor, forskning och energi i en skrivelse av den 8 december 2009 kommissionsledamoten med ansvar för energifrågor att ompröva valet av rättslig grund för förslaget till förordning, så att det i stället grundades på artikel 194 FEUF. Den sistnämnde svarade att artikel 284 EG, numera artikel 337 FEUF, och artikel 187 EA inte påverkades av Lissabonfördraget och att de därför fortfarande var den korrekta rättsliga grunden för anmälan av uppgifter.

- 17 Parlamentet antog den 25 februari 2010 en resolution som innehöll dess yttrande över förslaget. Enligt ändringsförslag nr 1 skulle artikel 194.1 och 194.2 FEUF ersätta artikel 337 FEUF och artikel 187 EA som rättslig grund.
- 18 Rådet ändrade inte förslaget till förordning i detta avseende utan antog den angripna förordningen den 24 juni 2010, med angivande av artikel 337 FEUF och artikel 187 EA som rättslig grund.
- 19 Eftersom parlamentet ansåg att den angripna förordningen endast borde ha haft artikel 194.1 och 194.2 FEUF som rättslig grund, väckte parlamentet förevarande talan om ogiltigförklaring.

Parternas yrkanden

- 20 Parlamentet har yrkat att domstolen ska
- ogiltigförklara den angripna förordningen, och
 - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 21 Rådet har yrkat att domstolen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 22 Genom beslut av domstolens ordförande den 5 april 2011 tilläts Republiken Frankrike och kommissionen att intervensera till stöd för rådets yrkanden.

Talan

Parternas argument

- 23 Parlamentet har till stöd för sin talan om ogiltigförklaring gjort gällande en enda grund som avser att valet av rättslig grund för den angripna förordningen var felaktigt. Nämnda förordning antogs felaktigt på grundval av artikel 337 FEUF, trots att unionslagstiftaren förfogade över tillräckliga befogenheter enligt artikel 194.2 FEUF. Detta misstag borde medföra att nämnda förordning ogiltigförklaras, eftersom parlamentet inte tilläts delta vid antagandet av förordningen annat än genom att det hördes. Enligt sistnämnda bestämmelse borde emellertid i stället det ordinarie lagstiftningsförfarandet ha tillämpats.
- 24 Enligt parlamentet består det huvudsakliga syftet med den angripna förordningen i att bidra till att uppnå målen för unionens energipolitik, vilka anges i artikel 194.1 FEUF, och särskilt målet att garantera energiförsörjningen.
- 25 Vad beträffar förordningens innehåll har parlamentet gjort gällande att det följer av artikel 10.1 i samma förordning att kommissionen på grundval av den information som lämnats med stöd av förordningen med jämna mellanrum ska göra en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem. Denna analys ska framför allt syfta till identifiering av potentiella framtida skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energi som är av betydelse när det gäller unionens energipolitik och till ökad insyn för marknadsaktörer och potentiella marknadsaktörer. Att garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen och främja energieffektivitet är emellertid mål som anges i artikel 194.1 FEUF. Insamling av uppgifter som föreskrivs i samma förordning utgör endast ett medel för att uppnå nämnda mål.

- 26 Parlamentet har inte ifrågasatt att det är möjligt att tillämpa artikel 337 FEUF som allmän rättslig grund vad avser åtgärder för insamling av uppgifter. Med hänvisning till dom av den 6 juli 1982 i de förenade målen 188/80-190/80, Frankrike m.fl. mot kommissionen (REG 1982, s. 2545; svensk specialutgåva, volym 6, s. 457), och av den 9 november 1995 i mål C-426/93, Tyskland mot rådet (REG 1995, s. I-3723), har parlamentet dock anfört att när en sådan insamling av uppgifter särskilt motsvarar målen inom ett av unionens politikområden, ska en sådan allmän rättslig grund lämna företräde till den särskilda rättsliga grund som motsvarar de målen.
- 27 Även om det i förevarande fall anses finnas grund för att tillämpa artikel 337 FEUF på samma sätt som artikel 194.2 FEUF, har parlamentet med hänvisning till dom av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet (REG 1991, s. I-2867, punkt 20; svensk specialutgåva, volym 11, s. I-199), gjort gällande att det under alla omständigheter är så, att sistnämnda rättsliga grund i enlighet med domstolens praxis ska ges företräde framför förstnämnda rättsliga grund, eftersom den innebär att parlamentet i högre grad deltar vid antagandet av den berörda rättsakten.
- 28 Att hänvisa till artikel 187 EA som ytterligare rättslig grund anser parlamentet inte vara nödvändigt. Till skillnad från artikel 40 EA omfattas förfarandet för insamling av uppgifter i den angripna förordningen inte av målet att främja eller samordna investeringar inom kärnenergiområdet. I artikel 3.2 i den förordningen anges nämligen att det endast är nödvändigt att anmäla uppgifter med avseende på kärnenergiområdet om dessa uppgifter inte redan har anmälts till kommissionen med stöd av Euratomfördraget. Nämnda förordning avser således inte vidtagande av åtgärder som särskilt rör utvecklingen inom kärnenergiområdet.
- 29 Under alla omständigheter anser parlamentet att det, även om artikel 187 EA skulle vara tillämplig med hänsyn till syftet med den angripna förordningen och dess innehåll, är möjligt att tillämpa såväl artikel 187 EA som artikel 194.2 FEUF, eftersom dessa två bestämmelser inte är oförenliga vad avser förfarandet. I enlighet med dom av den 6 november 2008 i mål C-155/07, parlamentet mot rådet (REG 2008, s. I-8103, punkt 79), är då det ordinarie lagstiftningsförfarandet tillämpligt, eftersom artikel 194.2 FEUF föreskriver en högre grad av deltagande för parlamentet. Det fel som rådet gjort sig skyldigt till i detta avseende utgör således uteslutande ett formellt fel genom att det inte påverkar valet av tillämpligt beslutsförfarande.
- 30 Slutligen har parlamentet angett att det inte motsätter sig att verkningarna av förordningen består för det fall att domstolen beslutar att ogiltigförklara den angripna förordningen, vilket överensstämmer med artikel 264 andra stycket FEUF, eftersom parlamentet inte har något att invända mot vare sig syftet med förordningen eller de medel som föreskrivits för att uppnå målen, som helhet betraktade.
- 31 Rådet, med stöd av Republiken Frankrike och kommissionen, anser däremot inte att den angripna förordningen har till syfte att målen med unionens energipolitik ska uppnås. I artikel 1.1 i nämnda förordning anges nämligen att det genom förordningen inrättas gemensamma ramar för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur. Syftet med förordningen är således att göra det möjligt för kommissionen att regelbundet få tillgång till aktuella uppgifter så att den kan utföra sina uppgifter, eftersom det är av grundläggande betydelse att ha tillgång till tillförlitlig information för att kunna göra det. De anser att parlamentet i detta avseende blandar samman den angripna förordningens syfte med det syfte som eftersträvas i ett senare skede genom åtgärder som kommissionen eventuellt vidtar på grundval av en analys av den information som den mottagit. Syftet med åtgärder som vidtas längre fram utgör inte ett objektiva kriterium vid valet av rättslig grund för den angripna förordningen.
- 32 Kommissionen har påpekat att insamling av uppgifter avseende investeringar i energiinfrastruktur inte direkt kan bidra till att de energipolitiska målen uppnås och att energiförsörjningen i unionen garanteras. I så fall skulle mycket mer omfattande åtgärder behöva vidtas än endast insamling av uppgifter, såsom exempelvis att investeringarna samordnas inom vissa infrastrukturer, att finansieringskällor skapas eller att det skapas incitament för dessa investeringar.

- 33 Rådet anser, vad beträffar den angripna förordningens innehåll, att det tydligt framgår av artiklarna 3–10 i samma förordning att förordningen endast handlar om anmälan av uppgifter, eftersom det i förordningen föreskrivs en skyldighet för medlemsstaterna och företagen att samla in och anmäla uppgifter i sammanställd form till kommissionen. Framför allt anges i artikel 10 i nämnda förordning vilka särskilda uppgifter som tilldelats kommissionen och hur de insamlade uppgifterna ska användas och spridas.
- 34 Enligt rådet ska tre villkor vara uppfyllda för att artikel 337 FEUF ska kunna användas. Det rör sig om skyldigheten att anmäla uppgifter till kommissionen, rådets fastställelse av gränser och villkor samt hur uppgifterna med nödvändighet ska vara utformade för att kommissionen ska kunna utföra de uppgifter som den tilldelats. Mot bakgrund av artiklarna 3 och 4 i den angripna förordningen, är det första av dessa villkor uppenbarligen uppfyllt. Så är även fallet beträffande det andra villkoret, eftersom det i artiklarna 5–9 i förordningen föreskrivs gränser med avseende på vilket slags uppgifter som berörs, på dessas offentliggörande och på hur de ska behandlas, medan de särskilda uppgifter som kommissionen tilldelats och hur de insamlade uppgifterna ska användas och spridas följer av artikel 10 i nämnda förordning. Rådet har tillagt att de uppgifter som kommissionen har rätt att begära in ska vara nödvändiga för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter. Sistnämnda uppgifter anges närmare i artikel 10 i samma förordning och i mer allmänna ordalag i artikel 17 FEU.
- 35 Rådet har påpekat att domstolen i punkt 19 i domen i det ovannämnda målet Tyskland mot rådet redan har slagit fast att artikel 337 FEUF utgör den korrekta rättsliga grunden för kommissionens insamling av uppgifter. Genom denna bestämmelse har kommissionen nämligen tilldelats en allmän befogenhet att inhämta den information som den behöver för att fullgöra sina uppgifter.
- 36 Rådet och Republiken Frankrike delar inte synsättet att artikel 337 FEUF inte ska tillämpas när insamlingen av uppgifter avser ett av unionens politikområden. Den omständigheten att en rättsakt avser energiområdet räcker inte för att artikel 194 FEUF ska vara tillämplig. Vad beträffar förevarande fall, anser de att även om den angripna förordningen kan hänföras till energiområdet, är inte desto mindre inverkan på unionens energipolitik endast indirekt och underordnad i förhållande till det huvudsakliga syftet med förordningen.
- 37 Enligt rådet, Republiken Frankrike och kommissionen skulle den tolkning som parlamentet förordar leda till att den ändamålsenliga verkan av artikel 337 FEUF upphörde, eftersom denna bestämmelse i enlighet med principen om kompetensfördelning endast skulle vara tillämplig när det är fråga om unionskompetens.
- 38 Rådet har framhållit att möjligheten att andra bestämmelser i EUF-fördraget kan fortsätta att tillämpas på energiområdet trots införandet av en rättslig grund avseende energipolitiken i fördraget anges i just artikel 194 FEUF, vilken är tillämplig "[u]tan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen". Så är inte endast fallet beträffande artikel 337 FEUF om kommissionens insamling av uppgifter, utan även bland annat beträffande artikel 122 FEUF, enligt vilken rådet får besluta om lämpliga åtgärder om det uppstår allvarliga försörjningsproblem i fråga om vissa varor på energiområdet. Detsamma gäller artikel 170 FEUF som avser utveckling av transeuropeiska nät för infrastrukturerna inom energiområdet och artikel 338 FEUF avseende statistik.
- 39 Enligt rådet, Republiken Frankrike och kommissionen är artiklarna 337 FEUF och 338 FEUF, vilka återfinns bland de allmänna bestämmelserna och slutbestämmelserna i EUF-fördraget, av allmän karaktär i det avseendet att de är tillämpliga på samtliga av unionens kompetensområden. Dessa bestämmelser ska följaktligen anses vara mer specifika med avseende på deras föremål – nämligen framställandet av statistik respektive kommissionens rätt till information – i förhållande till andra bestämmelser i det fördraget som avser unionspolitiken på ett visst område. De anser därför att parlamentets tolkning av domen i det ovannämnda målet Tyskland mot rådet är felaktig.

- 40 Rådet och kommissionen har i detta avseende framhållit att även om de uppgifter som samlats in med stöd av den angripna förordningen avser energiinfrastruktur, har kommissionen i enlighet med artikel 10.1 i samma förordning rätt att använda dem inte endast inom ramen för energipolitiken utan på samtliga politikområden, såsom utveckling av transeuropeiska nät för infrastrukturerna inom områdena energi, konkurrens, etableringsrätt, frihet att tillhandahålla tjänster och fri rörlighet för kapital.
- 41 Rådet, vars synsätt i detta avseende delas av Republiken Frankrike och kommissionen, anser att det även är motiverat att tillämpa artikel 187 EA som ytterligare rättslig grund för den angripna förordningen, eftersom kärnkraftverk omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning. Även om artikel 41 EA föreskriver en skyldighet för företagen att anmäla sina projekt till kommissionen så att den senare ges möjlighet att göra en individuell bedömning av varje enskilt projekt, utgör artikel 187 EA den rättsliga grund som ger kommissionen rätt att begära in uppgifter när den finner att det är nödvändigt för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter. De förfaranden som föreskrivs i artikel 337 FEUF och 187 EA är emellertid förenliga, och tillämpningen av de båda bestämmelserna tillsammans innebär inte att parlamentets rättigheter åsidosätts.
- 42 Rådet har tillagt att en institutions mer eller mindre omfattande deltagande vid antagandet av en rättsakt inte kan vara avgörande för valet av rättslig grund. Valet av rättslig grund ska uteslutande göras mot bakgrund av rättsaktens syfte och innehåll. Förfarandet för att fatta beslut om en viss rättsakt är en följd av valet av rättslig grund och inte tvärtom.
- 43 I andra hand har rådet yrkat att verkningarna av den angripna förordningen ska bestå till dess att en ny rättsakt antas, för det fall att domstolen beslutar att ogiltigförklara förordningen.

Domstolens bedömning

- 44 Enligt fast rättspraxis ska valet av rättslig grund för en rättsakt grundas på objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, däribland rättsaktens syfte och innehåll. Valet ska inte göras med hänsyn till den rättsliga grund som använts vid antagandet av andra unionsrättsakter som i förekommande fall har liknande särdrag. När det finns en mer specifik bestämmelse i fördraget som kan användas som rättslig grund för rättsakten i fråga ska för övrigt denna användas (domen i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 45 Om bedömningen av en åtgärd visar att den tjänar två syften eller att den har två beståndsdelar, och om ett av dessa syften eller en av dessa beståndsdelar kan identifieras som den huvudsakliga, medan den andra endast är av underordnad betydelse, ska rättsakten ha en enda rättslig grund, nämligen den som krävs med hänsyn till det huvudsakliga eller dominerande syftet eller den huvudsakliga eller dominerande beståndsdelan (domen i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 46 Domstolen har fastslagit att en åtgärd undantagsvis, när det är fråga om en åtgärd som har flera målsättningar eller som innehåller flera beståndsdelar vilka är oskiljaktigt förbundna med varandra utan att den ena är underordnad i förhållande till den andra, och när olika bestämmelser i fördraget således är tillämpliga, ska antas med stöd av de däremot svarande olika rättsliga grunderna (domen i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 36 och där angiven rättspraxis).
- 47 Domstolen har emellertid redan slagit fast att det är uteslutet att använda två rättsliga grunder om de förfaranden som föreskrivs för de båda grunderna är oförenliga med varandra (domen i det ovannämnda målet parlamentet mot rådet, punkt 37 och där angiven rättspraxis).
- 48 Domstolen ska således vid prövningen av huruvida det finns grund för förevarande talan för det första göra en bedömning av den angripna förordningens syfte och innehåll. Därefter kommer domstolen för det andra att pröva om artikel 337 FEUF är den korrekta rättsliga grunden, såsom rådet, Republiken

Frankrike och kommissionen har gjort gällande, eller om i stället artikel 194.2 FEUF är den korrekta rättsliga grunden, såsom parlamentet har påstått. Först därefter kommer domstolen för det tredje att pröva om det var riktigt att dessutom tillämpa artikel 187 EA som ytterligare rättslig grund, vilket parlamentet också har bestritt.

Syftet med den angripna förordningen

- 49 I skäl 1 i den angripna förordningen anges att syftet med samma förordning är att kommissionen ska ha tillgång till exakta uppgifter om hur investeringarna i unionens energiinfrastruktur utvecklas, så att kommissionen ska kunna utföra sina uppgifter på energiområdet och vidta de åtgärder som behövs med avseende på den framtida jämvikten mellan tillgång och efterfrågan på energi.
- 50 I skälen 2–5 och 8–15 preciseras att syftet med förordningen således är att göra det möjligt för kommissionen att tillhandahålla en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen av och framtidsutsikterna för unionens energisystem. Denna analys bör särskilt bidra till att identifiera eventuella luckor i infrastruktur och investeringar, i syfte att uppnå jämvikt mellan tillgång och efterfrågan på energi och följaktligen i syfte att uppnå en välfungerande inre marknad och en fortsatt integrering av den inre marknaden. Syftet är vidare att garantera energiförsörjningen i unionen, bland annat genom att införa större öppenhet och insyn i fråga om den framtida utvecklingen av unionens energisystem och att främja energieffektivitet och energibesparingar, särskilt genom att säkerställa en övergång till ett koldioxidsnålt energisystem och genom att utveckla ny teknik.
- 51 I skälen i den angripna förordningen, vilka återfinns i förslaget till rådets förordning om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 (KOM(2009) 361 slutlig), framhöll kommissionen, vad beträffar motiveringen i och syftena med förslaget, att det utformats inom ramen för den nya energipolitiken som bland annat har till syfte att garantera energiförsörjningen och begränsa klimatförändringarna.
- 52 Härav följer tydligt att även om föremålet för den angripna förordningen, såsom rådet, Republiken Frankrike och kommissionen har gjort gällande, visserligen är att uppgifter ska samlas in, har bestämmelserna om insamling av uppgifter i denna förordning emellertid införts i syfte att unionen ska kunna uppnå vissa fastställda mål på energiområdet.

Den angripna förordningens innehåll

- 53 Domstolen konstaterar att flera bestämmelser i den angripna förordningen sedda var för sig inte förefaller ha något samband med syftet att uppnå de unionspolitiska målen på energiområdet.
- 54 Så är exempelvis fallet med artikel 4 i den angripna förordningen. I den artikeln anges endast källorna till de uppgifter som ska anmälas till kommissionen, det vill säga företag som avser att verkställa projekt för investeringar i energiinfrastruktur. Detsamma gäller artiklarna 8 och 9 i den angripna förordningen, som avser kommissionens uppgiftsbehandling respektive skydd av enskilda personer vid behandling av personuppgifter, samt artikel 7 i samma förordning, vilken artikel avser kommissionens antagande av de bestämmelser som erfordras för att tillämpa förordningen. Sådana allmänna bestämmelser kan införas i alla unionsrättsakter avseende insamling av uppgifter.
- 55 Domstolen framhåller emellertid att innehållet i andra bestämmelser i den angripna förordningen har ett nära samband med unionens energipolitik.
- 56 Det följer nämligen av artikel 1 i den angripna förordningen jämförd med definitionerna i artikel 2 i samma förordning, att det genom den förordningen inrättas gemensamma ramar för anmälan till kommissionen av uppgifter och information om projekt för investeringar i infrastruktur inom i princip

alla energisektorer, däribland el från förnybara källor och biobränsle. Detta tyder på att syftet med nämnda förordning är att garantera en fungerande energimarknad, energiförsörjningen i unionen och utvecklingen av nya och förnybara energikällor.

- 57 På samma sätt preciseras i artikel 3.1 i den angripna förordningen att utom när det gäller projekt som avser överföring över gränserna ska uppgifter och relevant information om dessa investeringsprojekt anmälas i sammanställd form, vilket innebär att denna information är avsedd att användas för planeringsändamål i syfte att uppnå jämvikt mellan tillgång och efterfrågan på energi. Det finns stöd för denna tolkning i artikel 3.2 i samma förordning. I syfte att undvika all eventuell överlappning i fråga om dessa åtgärder avseende den inre marknaden för el och naturgas, såsom anges i skäl 11 i nämnda förordning, undantas enligt den artikeln medlemsstaterna från skyldigheten att samla in uppgifter om ett särskilt organ, som i enlighet med unionsrätten har fått i uppgift att utarbeta en flerårig investeringsplan, för detta ändamål har sammanställt uppgifter och information som motsvarar kraven i denna förordning.
- 58 Det följer dessutom av artikel 5.1 i den angripna förordningen att medlemsstaterna är skyldiga att tillhandahålla exakta och detaljerade uppgifter avseende sina investeringsprojekt på energiområdet. Uppgifterna ska bland annat avse volym, typ och väsentliga egenskaper med avseende på den planerade kapaciteten eller kapaciteten under uppförande, sannolikt år för idrifttagning, typ av energikälla och vilka anläggningar som kan sättas in vid energiförsörjningskriser. För övrigt uppmanas medlemsstaterna i artikel 5.3 i samma förordning att komplettera rapporteringen med relevanta kommentarer, däribland kommentarer om förseningar eller hinder som rör genomförandet av investeringsprojekt. Det kan konstateras att sådana skyldigheter har till syfte att garantera energiförsörjningen i unionen.
- 59 Slutligen och framför allt anges i artikel 10.1 i den angripna förordningen att kommissionen på grundval av de uppgifter och den information som lämnats, och, i förekommande fall, andra uppgiftskällor, vartannat år ska offentliggöra en sektorsövergripande analys av den strukturella utvecklingen och framtidsutsikterna för unionens energisystem. Denna analys ska framför allt syfta till identifiering av potentiella framtida skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energi som är av betydelse när det gäller unionens energipolitik och till ökad insyn för marknadsaktörer och potentiella marknadsaktörer. I enlighet med artikel 6.2 i samma förordning får kommissionen offentliggöra uppgifter och information när det gäller sådana analyser, förutsatt att uppgifterna och informationen offentliggörs i sammanställd form och att inga detaljer om enskilda företag och anläggningar avslöjas eller kan härledas. Av samma bestämmelser följer att reglerna om insamling av uppgifter i enlighet med förordningen har utformats för planeringsändamål i syfte att garantera att energimarknaden fungerar och att garantera energiförsörjningen i unionen.
- 60 Domstolen konstaterar att de bestämmelser som angetts i punkterna 56–59 i förevarande dom definierar den angripna förordningens grundläggande delar. I dessa bestämmelser fastslås nämligen hur omfattande skyldigheten att insamla uppgifter är och vad samma skyldighet exakt innefattar. Artiklarna 4 och 7–9 i samma förordning däremot, vari vissa tekniska och mer allmänna aspekter beträffande insamlingen av uppgifter regleras, är av mer accessoriskt slag.
- 61 Under dessa omständigheter fastslår domstolen att det av den angripna förordningens innehåll följer att förordningen huvudsakligen avser inrättandet av ett system för insamling av uppgifter avseende projekt för investeringar i energiinfrastruktur som har till syfte att unionen ska kunna uppnå vissa mål på energiområdet, särskilt målet att garantera att energimarknaden fungerar, att garantera energiförsörjningen i unionen och att utveckla nya och förnybara energikällor.

Den korrekta rättsliga grunden med beaktande av EUF-fördraget

- 62 Artikel 337 FEUF återfinns i EUF-fördragets sjunde del, med rubriken "Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser". I artikeln föreskrivs att "[k]ommissionen får ... inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrotts kommissionen". Inom ramen för denna bestämmelse fattar rådet beslut med enkel majoritet utan att höra parlamentet, även om parlamentet trots detta hördes i förevarande fall.

- 63 Domstolen har redan tidigare slagit fast att kommissionen genom denna bestämmelse tilldelats en allmän befogenhet att inhämta den information som behövs för att fullgöra de uppgifter som kommissionen anförtrotts genom EUF-fördraget. Rådet är därmed inte skyldigt att grunda sina rättsakter avseende sådant inhämtande av uppgifter på de olika bestämmelser i nämnda fördrag varigenom kommissionen anförtros specifika uppgifter (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Tyskland mot rådet, punkterna 19 och 20).
- 64 Artikel 337 FEUF utgör således den rättsliga grunden för rättsakter som avser kommissionens allmänna uppgift att inhämta information. Det krävs härvid inte att inhämtandet av information är nödvändigt för att uppnå målen inom ett av unionens politikområden.
- 65 Artikel 194 FEUF återfinns i EUF-fördragets tredje del, med rubriken "Unionens politik och inre åtgärder", och utgör den enda artikeln i avdelning XXI med rubriken "Energi". I artikel 194.1 FEUF anges att inom ramen för upprättandet av den inre marknaden och dess funktion och med hänsyn till kravet på att skydda och förbättra miljön ska målet för unionens politik på energiområdet vara att i en anda av solidaritet mellan medlemsstaterna garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen i unionen, främja energieffektivitet och energibesparingar samt utveckling av nya och förnybara energikällor och främja sammankopplade energinät. I artikel 194.2 första stycket FEUF anges att "[u]tan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen" ska parlamentet och rådet föreskriva nödvändiga åtgärder för att uppnå dessa mål, i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet som föreskrivs i artikel 294 FEUF och i vilket parlamentet deltar fullt ut.
- 66 Artikel 194 FEUF, vilken infördes genom Lissabonfördraget, innebär således att en uttrycklig rättslig grund införts i EUF-fördraget med avseende på unionspolitiken på energiområdet. Såsom följer av dess ordalydelse, särskilt av punkt 2, utgör denna bestämmelse den rättsliga grunden för de av unionens rättsakter som är "nödvändiga" för att uppnå de mål på nämnda politikområde som anges i punkt 1 i samma artikel.
- 67 En sådan bestämmelse utgör den rättsliga grunden för samtliga rättsakter som antas av unionen på energiområdet och som gör det möjligt att uppnå dessa mål. Detta gäller under förutsättning att det inte finns några mer specifika bestämmelser i EUF-fördraget som avser energiområdet, vilket följer av de inledande orden i artikel 194.2 FEUF, det vill säga "[u]tan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i fördragen". Såsom rådet har påpekat avses bland annat artiklarna 122 FEUF och 170 FEUF, vilka avser situationen att det uppstår allvarliga försörjningsproblem i fråga om vissa varor på energiområdet samt transeuropeiska nät, och sådan behörighet som unionen tilldelats enligt andra bestämmelser i samma fördrag. Detta gäller även för det fall att man även med åtgärderna i fråga eftersträvar ett av de mål på energiområdet som anges i artikel 194.1 FEUF.
- 68 För att kunna bedöma huruvida den rättsliga grunden för en unionsrättsakt som, såsom i förevarande fall, avser inhämtande av information på energiområdet utgörs av artikel 337 FEUF eller av artikel 194.2 FEUF, ska det följaktligen prövas huruvida rättsakten mot bakgrund av dess syfte och innehåll kan anses vara nödvändig för att uppnå de unionspolitiska mål på energiområdet som särskilt anges i artikel 194.1 FEUF. Om så är fallet, genom att inhämtandet av information kan anses utgöra en del av den politiken, ska den unionsrättsakt genom vilken nämnda inhämtande av information föreskrivs grundas på artikel 194.2 FEUF. En unionsrättsakt kan således inte hänföras till artikel 337 FEUF endast av det skälet att den innehåller bestämmelser om inhämtande av information (se, analogt, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkt 22).
- 69 I förevarande fall framgår det av punkterna 49 och 61 i förevarande dom att den angripna förordningens syfte och innehåll har ett nära samband med de unionspolitiska målen på energiområdet, vilka särskilt anges i artikel 194.1 FEUF.

- 70 Till skillnad från vad rådet, Republiken Frankrike och kommissionen har gjort gällande kan den angripna förordningen i detta avseende inte endast anses ha en indirekt och underordnad inverkan på unionens energipolitik och endast anses "finnas i bakgrunden" med avseende på energipolitiken, av det skälet att det krävs mer omfattande åtgärder än endast inhämtande av information för att de energipolitiska målen ska kunna uppnås.
- 71 Bestämmelserna om inhämtande av information i den angripna förordningen avser nämligen inte endast information av allmän karaktär utan exakta uppgifter om unionens energiinfrastrukturer, i syfte att göra det möjligt för kommissionen att identifiera potentiella skillnader mellan efterfrågan och tillgång på energiprodukter i unionen.
- 72 Inhämtandet av sådan information är således något som måste föregå varje unionsåtgärd som syftar till att garantera att energimarknaden fungerar, garantera energiförsörjningen i unionen, främja energieffektivitet och utveckla nya och förnybara energikällor.
- 73 Härav följer att bestämmelserna om inhämtande av information som införts genom den angripna förordningen endast är motiverade mot bakgrund av syftet att fullgöra vissa av de särskilda uppgifter som unionen anförtrotts genom artikel 194.1 FEUF, inom ramen för energipolitiken (se, analogt, dom av den 26 januari 2006 i mål C-533/03, kommissionen mot rådet, REG 2006, s. I-1025, punkt 52).
- 74 Under dessa omständigheter ska bestämmelserna om inhämtande av information som införts genom den angripna förordningen anses bidra direkt till att de unionspolitiska målen på energiområdet uppnås, såsom dessa mål definieras i artikel 194.1 FEUF. Samma bestämmelser ska således, såsom för övrigt nämns i skäl 8 i den förordningen, anses vara "nödvändiga" för att uppnå dessa mål i den mening som avses i artikel 194.2 FEUF.
- 75 Det saknar härvid, till skillnad från vad rådet och kommissionen har gjort gällande, betydelse att den information som inhämtats med stöd av den angripna förordningen, enligt artikel 10.1 andra stycket i samma förordning, kan tjäna andra syften än energipolitiska. Även om kommissionen kan använda den inhämtade informationen på ett sätt som tjänar andra syften än de energipolitiska syften som anges i artikel 194.1 FEUF, kvarstår det faktum att det följer av punkterna 49–61 i förevarande dom att samma förordnings syfte och innehåll hänför sig till den politiken.
- 76 Vidare har rådet och Republiken Frankrike gjort åtskillnad mellan den angripna förordningens direkta syfte, som avser inhämtande av information, och det senare mål som uppställs i samma förordning och som kan uppnås tack vare den information som kommissionen erhållit på detta sätt. Inte heller detta synsätt kan godtas. Såsom framgår tillräckligt tydligt av ovanstående prövning, har bestämmelserna om inhämtande av information i nämnda förordning just till syfte att göra det möjligt för kommissionen att uppnå de särskilda unionspolitiska mål på energiområdet som anges i artikel 194.1 FEUF. Härav följer att nämnda inhämtande av information och dess syfte är naturligt sammankopplade och oskiljaktiga.
- 77 För övrigt är det inte korrekt, såsom rådet, Republiken Frankrike och kommissionen har gjort gällande, att det av ovanstående resonemang följer att artikel 337 FEUF under alla omständigheter upphör att utgöra en korrekt rättslig grund för unionens rättsakter som avser inrättandet av ett system för inhämtande av information inom ramen för unionspolitiken på ett visst område, och att den bestämmelsen således förlorar sitt innehåll. Såsom följer av punkterna 65–68 i förevarande dom skulle nämnda bestämmelse nämligen bland annat ha behövt tillämpas om den angripna förordningen inte hade kunnat anses vara nödvändig för att uppnå de särskilda mål som anges i artikel 194.1 FEUF beträffande unionspolitiken på energiområdet.
- 78 Slutligen kan rådet och kommissionen vidare inte till stöd för sin tolkning av artikel 337 FEUF med framgång hänvisa till artikel 338 FEUF, som avser åtgärder som krävs för att framställa statistik. Även om den bestämmelsen, i likhet med artikel 337 FEUF, återfinns i EUF-fördragets sjunde del med

rubriken ”Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser”, utgör den inte den rättsliga grunden för den angripna förordningen och har heller inte någon inverkan på bedömningen av huruvida förevarande talan är välgrundad. Oavsett vilken räckvidd artikel 338 FEUF har, påverkar den inte räckvidden för artiklarna 337 FEUF och 194 FEUF, såsom den följer av dessa bestämmelsers respektive ordalydelse.

- 79 Domstolen slår därför fast att den angripna förordningen inte omfattas av artikel 337 FEUF, utan av artikel 194 FEUF, eftersom förordningen är nödvändig för att uppnå de mål som anges i artikel 194.1 FEUF. Följaktligen borde nämnda förordning ha antagits på grundval av artikel 194.2 FEUF.

Tillämpning av artikel 187 EA såsom ytterligare rättslig grund för den angripna förordningen

- 80 Artikel 187 EA återfinns i avdelning V med rubriken ”Allmänna bestämmelser” i Euratomfördraget. I denna artikel föreskrivs att kommissionen får inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrots kommissionen enligt det fördraget. Inom ramen för den bestämmelsen ska rådet, enligt artikel 106a.1 EA och artikel 16.3 FEU, besluta med kvalificerad majoritet utan att höra parlamentet, även om parlamentet trots detta hördes i förevarande fall.
- 81 Med beaktande av likheten mellan ordalydelsen i artikel 337 FEUF och ordalydelsen i artikel 187 EA med avseende på deras materiella tillämpningsområde, ska den senare bestämmelsen av de skäl som det redogjorts för i punkterna 62–64 i förevarande dom anses vara den allmänna rättsliga grund som avser kommissionens allmänna uppgift att inhämta information för att fullgöra de uppgifter som den anförtrots enligt Euratomfördraget.
- 82 I förevarande fall är det visserligen riktigt att den angripna förordningen, såsom följer av artikel 1 i den förordningen jämförd med punkt 3.1 i bilagan till samma förordning, även omfattar anmälningar till kommissionen av projekt för investeringar i viss kärnkraftsinfrastruktur. Av de skäl som det redogjorts för i punkterna 49–61 i förevarande dom, kvarstår emellertid det faktum att nämnda förordning mot bakgrund av dess syfte och innehåll avser genomförande av unionspolitiken på energiområdet generellt sett och inte unionspolitiken på det särskilda kärnenergiområdet såsom det definieras i Euratomfördraget.
- 83 Information avseende kärnkraftsinfrastruktur utgör således endast en del av all relevant information beträffande unionens energisystem som helhet betraktad som kommissionen behöver ha tillgång till för att, såsom följer av skäl 8 i den angripna förordningen, kunna göra en helhetsbedömning av tillgång och efterfrågan på energi bland annat i syfte att garantera energiförsörjningen i unionen.
- 84 Domstolen framhåller härvid vidare att det står klart att den angripna förordningen, såsom följer av skäl 7 i densamma, inte har till syfte att främja eller samordna investeringar inom kärnenergiområdet vilket regleras i artiklarna 40–44 EA. I dessa artiklar anges närmare bestämt att företag verksamma inom kärnenergiområdet ska underrätta kommissionen om investeringsprojekt på området som avser nya anläggningar, återanskaffningar eller omställningar, om projekten är av viss omfattning. I den angripna förordningen däremot anges att samtliga medlemsstater i sammanställd form ska anmäla uppgifter och information avseende varje projekt för investeringar i energiinfrastruktur.
- 85 Härav följer att den angripna förordningen inte omfattas av artikel 187 EA.
- 86 Domstolen slår således fast att valet av rättslig grund för den angripna förordningen är felaktigt i den mån som den grundats på artikel 187 EA, och att den korrekta rättsliga grunden uteslutande är artikel 194.2 FEUF.
- 87 Av det anförda följer att den angripna förordningen ska ogiltigförklaras, eftersom den grundades på artikel 337 FEUF och artikel 187 EA.

Yrkande om att verkningarna av den angripna förordningen ska bestå

- 88 Parlamentet, som härvid stöds av rådet, har yrkat att domstolen, om domstolen ogiltigförklarar den angripna förordningen, ska förordna att verkningarna av förordningen ska bestå intill dess att en ny förordning har antagits.
- 89 Det ska erinras om att domstolen enligt artikel 264 andra stycket FEUF kan, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade förordningen som ska betraktas som bestående.
- 90 Domstolen påpekar att i enlighet med artikel 13 i den angripna förordningen träder förordningen i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, vilket skedde den 15 juli 2010.
- 91 Om den angripna förordningen ogiltigförklaras utan att dess verkningar består, skulle det kunna få negativ inverkan på genomförandet av unionspolitiken på energiområdet. Denna förordning utgör nämligen, genom att den innebär att sådan information inhämtas som är nödvändig för att uppnå de mål som uppställts på det området, en nödvändig förutsättning för att unionen ska kunna vidta några åtgärder på energiområdet. Parlamentet har visserligen yrkat att den angripna förordningen ska ogiltigförklaras eftersom valet av rättslig grund är felaktigt, men det har varken ifrågasatt förordningens syfte eller dess innehåll.
- 92 Under dessa omständigheter finner domstolen att det mot bakgrund av betydande rättssäkerhetsskäl är motiverat att bifalla parternas yrkande att den angripna förordningens verkningar ska bestå.
- 93 Den angripna förordningens verkningar ska följaktligen bestå intill dess att en ny förordning, inom skälig tid, har antagits på korrekt rättslig grund, det vill säga artikel 194.2 FEUF.

Rättegångskostnader

- 94 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Parlamentet har yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska parlamentets yrkande bifallas. I enlighet med artikel 69.4 första stycket i samma rättegångsregler ska Republiken Frankrike och kommissionen, som har intervenerat till stöd för rådets yrkande, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

- 1) **Rådets förordning (EU, Euratom) nr 617/2010 av den 24 juni 2010 om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 ogiltigförklaras.**
- 2) **Verkningarna av förordning nr 617/2010 ska bestå intill dess att en ny förordning, inom skälig tid från den tidpunkt när förevarande dom meddelas, har antagits på korrekt rättslig grund, det vill säga artikel 194.2 FEUF.**
- 3) **Europeiska unionens råd ska ersätta rättegångskostnaderna, förutom de rättegångskostnader som kan hänföras till Republiken Frankrike och Europeiska kommissionen.**
- 4) **Republiken Frankrike och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter